

PRÒLEG

Haver d'escriure unes paraules que facin de pròleg d'un llibre que parla sobre tu és la mar de divertit. I tinc la gran sort que el llibre m'agrada molt. Però tot i que a primera vista pot semblar fàcil, això de parlar de tu mateix, us asseguro que no ho és. Em costa parlar objectivament de mi, potser perquè em conec massa. I dir coses interessants sobre un mateix és, com a mínim, poc humil, i de pedants en aquest món ja n'hi ha prous. Així que, per quedar bé, optaré per anar directament a la conclusió i confessar-vos que tot el que llegireu sobre mi és mentida. A veure, que ningú no s'estressi. Que quedi clar que, quan dic mentida, no vull dir fals, sinó simplement poc veritable. Com tot el que faig de bo en aquesta vida...

Hi ha qui diu que em dedico professionalment a l'engany i que visc de fer veure allò que no és, i l'afirmació no em sembla incorrecta del tot. De fet, em passo el dia pensant com fer creure a la

gent coses que no són, i fent oblidar allò que realment han vist. I la veritat és que penso que me n'he sortit bastant bé.

Quan l'Enric em va proposar de fer aquest llibre (sabia que escriuria aquesta frase) ja em vaig imaginar que el primer a qui hauria d'enganyar seria a ell mateix perquè, d'aquesta manera, us pogués enganyar a vosaltres, amics lectors. No hi ha res millor que dir una mentida amb convenciment. Per fer-ho vaig tenir clar que no només li ensenyaria el meu perfil bo, sinó que li faria veure el que volgués. I contemplant el resultat crec que puc estar content. No sé com dir-ho, però llegint el text m'agrada bastant. Si jo no fos jo, també hauria comprat aquest llibre.

El problema que vaig tenir, però, va ser més gran del que em pensava, ja que l'havia d'enganyar per partida doble perquè l'autor, a més d'escriure també feia les fotos! I quines fotos! A part de molt

boniques, pretenien ser indiscretes. Així que ja em veieu dient-li que sí a totes les seves propostes i peticions, però al mateix temps i de manera dissimulada, empassant saliva i pensant “no ens podem nerviosos, que aquest senyor s’ha de creure que no hi ha res a amagar...”

L’Enric ha vist l’espectacle més vegades que la meva mare. Ara potser he exagerat massa, però sí que l’ha vist des de més llocs diferents que ningú. De fet, a les funcions que venia podia jugar a endevinar on era, i l’acabava veient a tot arreu. De vegades fins i tot al sostre del teatre. Recordo quan li vam haver de dir que no podia fer fotos des de dins de la caixa d’espases perquè era perillós!

Tot l’equip hem hagut de canviar el sistema de fer “la trampa” cada cop que venia el Lucena només per fer-li creure que no n’hi havia cap, i això ha estat una feinada faraònica... Tot plegat ens ha donat més maldecaps del que ell és capaç d’imaginar, i tot per fer-li creure que no hi havia cap fil, ni imant, ni mirall, ni passadís secret, ni doble fons per enlloc, i que el Lari és mag de veritat!

El cas és que gràcies a l’empenta d’en Lucena per cercar “la Veritat” i a l’enginy d’un servidor per fer-li creure que l’havia trobada, crec que hem aconseguit poder seguir enganyant el personal. Això sí: amb il·lusió!

El Mag Lari

INTRODUCCIÓ

Què en sabem de la màgia? Quin tant per cent de l'iceberg ens deixen veure els mags en general i el Mag Lari en particular? La resposta a aquestes preguntes és una recerca del perquè, del com i, de vegades, del quan. Per què passa una cosa incomprensible? Com pot ser que hagi passat? Quan ha aconseguit canviar de lloc una persona o un objecte?

Aquesta recerca sempre va acompanyada d'una altra pregunta: es pot assaborir la màgia de la mateixa manera si en coneixem els secrets? Era el gran dubte que em vaig plantejar abans de fer aquest llibre. Seria capaç de continuar fascinant-me si em posava darrere del mag, si veia el que s'esdevé darrere d'un escenari o, simplement, en aquella part que no es veu des de la platea del teatre? Què passaria quan conegués els trucs?

No anava ben encaminat, però. Identificar màgia amb truc és un error. Els trucs hi són, evidentment, i ajuden en alguns casos a

generar il·lusions... però no són la màgia. De fet, hi tenen poc a veure. La capacitat de sentir-nos fascinats o sorpresos com un nen petit en obrir un regal no té res a veure amb l'enganyifa. A més, el nen se sent il·lusionat no només pel regal sinó també per l'embolcall, la mida del paquet, el moment en què l'hi donen i la seva excitació. El mateix passa en aquest art. Saber com ho fan és només una de les cares del dau. La màgia és molt més.

Per explicar-ho d'una manera més clarificadora ens fixarem en el món de la pintura. Hi ha molta gent que pinta. Diríem que tots els quadres són obres d'art? Podem concloure ràpidament que no. Moltes persones tenen la capacitat tècnica de pintar, però només algunes aconsegueixen fer una obra d'art. Passa el mateix amb els llibres. N'hi ha que ens poden semblar avorrits i n'hi ha, en canvi, que no els podem deixar aparcats ni un segon perquè ens enganxen tant que necessitem saber com continua la història que estem

llegint. Penseu en el darrer llibre que us hagi agradat molt, aquell que heu recomanat a tothom. Potser era llarg, o curt; és igual. Contenia paraules, frases, paràgrafs, capítols, com tots els llibres. Però tan sols la bona feina de l'autor ha fet que tot allò generés una història que us va atrapar. El mateix argument, en mans d'un altre escriptor, segur que hauria donat lloc a una obra diferent i escrita també d'una altra manera. Amb tot això vull dir que en la màgia, com en la pintura o en la literatura, saber com es fa el truc només és una part. Tots podem fer jocs de mans. Fins i tot hi ha caixes de jocs que n'ensenyen als nens. Però tot i ser capaços de fer-ne un no fem màgia: la tècnica és només una part de l'obra d'art. El truc és només una part de l'espectacle. Us asseguro que, encara que ara conec molts secrets del Mag Lari, si jo hagués de fer un dels números a l'escenari no quedaria igual. La "marca de la casa" del Lari, la seva capacitat per fer-nos sentir dins d'un món màgic diferent del que vivim cada dia, és única.

Alguns dels números del Lari són pràcticament impossibles de ser desxifrats ni per davant ni per darrere de l'escenari. Així que si us agrada gaudir de l'il·lusionisme, us heu d'oblidar dels trucs. I, que coi!, a la màgia, com a la vida, hi ha coses que és millor no saber. De fet, després d'endinsar-vos en aquest llibre, pel sol fet que us agrada aquest món tampoc no estareu disposats a destruir-lo coneixent tots els seus secrets, no? Però no patiu, que no quedareu insatisfets. Aquest no és un llibre per aprendre a fer màgia, sinó que és un llibre sobre la màgia.

El Mag Lari m'ha deixat fotografiar la seva feina des de tots els racons. Us prometo que m'he col·locat a totes bandes: al davant, al darrere, a dalt, a baix, des de qualsevol costat... I molts moments són senzillament indesxifrables. L'única resposta a aquests moments són dues paraules: màgia i Lari. Si us agrada la màgia i el Mag Lari no dubto que us agradaria haver estat en la meva situació: poder entrar amb la vostra càmera fotogràfica i els ulls ben oberts per observar tot el que envolta l'espectacle. Totes les estructures dissenyades exclusivament per al Mag Lari, la roba que fa servir, els objectes màgics que segurament no tindríeu mai a casa...

Teniu a les vostres mans un seguit de fotografies que en molts casos no han estat mai vistes. Totes elles han estat fetes a l'espectacle *Splenda*, estrenat a Barcelona al desembre de 2011. Per primera vegada un mag ha deixat que una càmera de fotografiar es fiqués per tots els forats i aconseguís totes les imatges que volgués. Aquest llibre n'és el resultat. Els secrets més ben guardats del Mag Lari són ara mateix a les vostres mans. Aquí podreu gaudir i conservar els meus dies darrere l'escenari. Podreu veure el Mag Lari de prop, treballant i, sobretot, rient. I és que la relació del Lari amb la màgia no es pot entendre des d'un altre punt de vista que no sigui el sentit de l'humor.

Us oferim mil i un punts de vista nous. Heu vist mai el número d'un mag des del sostre del teatre? Descobrireu secrets que fins ara us

havien torturat durant una pila d'anys. Però sobretot, trobareu el Mag Lari. El mag del temps que ens ha tocat viure. Cada època té un mag: Houdini, Cooperfield, Andreu, Tamariz... Cada generació en recorda un. Nosaltres recordarem el Mag Lari.

I és que el Lari ha donat un pas més en aquest món, el Lari és la màgia del segle XXI, el Lari és... més que màgia. Així que no feu

cas de tot el que us ha explicat al pròleg. El protagonista d'aquest llibre assegura que ha enganyat els meus ulls. No el desmentiré, però de ben segur que no ha pogut enganyar l'ull de la càmera fotogràfica. Així que heu de jutjar vosaltres aquesta feina, estimats lectors. Que vagi de gust.

Enric Lucena

*Lari, un pas més
en l'espectacle
de la màgia*

↑ **Blanc o negre.** Un sanguinari Mag Lari talla per la meitat un dels seus ajudants davant de la cara d'angúnia dels altres.

Tinc trenta-set anys i sempre m'ha agradat la màgia. De fet, m'ha fascinat.

El meu primer dia de feina al costat del Mag Lari estava nerviós com feia temps que no recordava. Després de coincidir amb ell a la ràdio durant un temps, un dia li vaig proposar un exercici: viure al seu costat durant unes setmanes i veure com treballava. Volia saber com feia màgia el Josep Maria Lari. Amb l'excusa d'aquest llibre que teniu a les mans volia aconseguir situar-me darrere del xou. A més a més li vaig demanar de fer-ho amb la meva càmera Reflex per poder ensenyar tot el que veuria, darrere l'escenari, del seu últim espectacle. La proposta era arriscada però em va dir automàticament que sí, davant la meva sorpresa. I quan dic automàticament ho dic de forma literal. Va trigar entre dos o tres segons a respondre afirmativament.

— Però ho vull fotografiar tot.

— Cap problema. Pots fer el que vulguis —va dir ell.

— Però tot, tot...?

— No tinc res a amagar!

Aquesta darrera frase em va semblar molt divertida tractant-se d'un mag. Si algú té coses a amagar són precisament els mags, oi? No m'ho podia creure. De cop i volta, i gairebé sense pensar-ho, tenia accés als secrets més ben guardats. Un somni de

la infància s'acomplia. I és que la màgia forma part de la nostra vida des de sempre, o com a mínim de la meva. Sóc d'una generació en què tots recordem aquell mag que va venir al poble o al barri un dia de la festa major quan érem petits i ens va deixar amb la boca oberta. De fet, crec que la primera vegada que veus un número de màgia te'n recordes per tota la vida. No saps ben bé per què, però és així. Aquells petits xous que recordem els que vam créixer amb *Verano azul* a la televisió i les bicis BH de passeig a la porta de casa acostumaven a ser números que eren sinònim d'aquell home vestit de negre, molt elegant i molt simpàtic, que al parc del costat de casa feia aparèixer un colom, un conill o fins i tot feia desaparèixer la seva ajudant, que sempre era una dona i anava vestida amb una roba molt estranya plena de lluentons, faldilla curta i unes mitges de reixa. De petit em preguntava què havien estudiat aquelles senyores per arribar a ser ajudants de mag.

Aquella imatge, tan tòpica com real, ha estat vigent durant una pila d'anys. I a la televisió passava el mateix. Durant dècades els números de màgia han format part d'un espectacle de varietats on hi havia música en directe, presentadors, grups de ball, concursos, humoristes, números de circ...

Amb el Mag Lari tot això ha canviat. Als seus espectacles ell és el presentador, el mag, l'humorista, el *showman* i, fins i tot, el ballarí principal. El Lari és l'espectacle en si mateix. Ha donat un nou pas

⇒ **Dirigible.** Al Mag Lari li agrada que l'espectacle comenci abans del xou. En entrar al teatre un dirigible sobrevola la platea un bona estona i fins i tot esquitxa petites gotes d'aigua.

pel que fa als espectacles d'il·lusionisme a casa nostra, i ho ha fet amb fe i, sobretot, amb risc.

Parlant de la posada en escena, hem de reconèixer que el mag espectacular ja existia abans del Lari i, de fet, n'hi ha d'un nivell excel·lent. David Copperfield és un dels referents que va canviar els espectacles de màgia al món sencer i podríem considerar que el Lari és “fill professional”, d'alguna manera, d'en Copperfield.

El Mag Lari, amb el seu darrer espectacle, *Splenda*, ofereix una posada en escena única a casa nostra on tot el que veiem, escoltem, sentim i toquem és allà per potenciar la fascinació de l'espectador per la màgia. Un espectador que vol ser sorprès en qualsevol moment. La llum, la música o l'escenografia no són gratuïtes. L'espectacle inclou tots els elements necessaris que el defineixen com a tal. I és aquí on no podem oblidar la fascinació que el Mag Lari sent per Michael Jackson i els seus macroconcerts en directe. Fascinació que no només es pot veure estèticament al xou, sinó també conceptualment. És un gran espectacle en tots els sentits.

Michael Jackson és el seu ídol des d'un dia de 1982 en què va veure el videoclip “Thriller” a la televisió.¹ El xou que ofereix el Lari a l'escenari no seria el mateix sense els concerts de Michael Jackson en la gira *Bad*, del 1988, i sobretot la gira *Dangerous*, del 1992, a l'Estadi Olímpic de la muntanya de Montjuïc. En aquells espectacles el jove Josep Maria Lari va quedar fascinat pel que oferia el Rei del Pop, ja que no eren cançons una darrere l'altra. No era un concert de música, era un xou total.

—Allò no eren concerts. Michael Jackson cantava, sí, però no eren concerts. Allò eren els espectacles més grans concebuts per ningú —explica el Lari amb un somriure als llavis.

De la mateixa manera, el Lari no ofereix un espectacle de màgia amb un número darrere l'altre. Res més lluny de la realitat. Ell ens ofereix un xou total i, com que el seu fort no és cantar i sí que ho és el món de les il·lusions, el seu fil conductor és la màgia.

A Michael Jackson li encantaven els espectacles d'il·lusionisme i en els seus concerts utilitzava molts trucs per sorprendre els fans. En la gira de 1992 acabava els concerts marxant volant amb un artefacte digne de l'inspector Gadget. Ben segur que el Lari, si el

1. Si voleu, podeu accedir a un llibre que el Mag Lari va escriure i publicar amb el títol *La màgia de Michael Jackson* (Pagès Editors, 2009), on explica totes les seves vivències com a fan al voltant del Rei del Pop.

⇐ **Espectacle.** *Dangerous* és la clau de volta que converteix el xou del Lari en un espectacle total. Aquí no hi ha cap número de màgia. Només hi ha un ball, un pas més en la carrera del Lari.

teatre no tingués sostre, també ho faria. De fet, estic convençut que un dia ho farà. Segur que ja ho ha pensat. La influència de Jackson en el Lari és tan gran que fins i tot s'ha llençat a ballar al més pur estil *Dangerous* dins del seu espectacle *Splenda*. I és que córrer riscos ja forma part de la vida d'un mag i ballar tan sols n'és un altre. Deixant de banda la qualitat del seu ball, hem de reconèixer que el Mag Lari ens ofereix un plus que fins ara ningú més ens havia ofert. Però també hem de reconèixer que Michael Jackson ballava una miqueta millor.

Fent aquest llibre i coneixent de prop el nostre amic també m'he preguntat què pensaria el Michael Jackson si assistís com a públic al seu espectacle. Crec que li agradaria i el trobaria fascinant. En realitat, això va estar a punt de passar fa uns anys quan el Mag Lari actuava al costat de molts mags a Zuric i casualment Michael Jackson era a la ciutat.

— Aquell dia algú havia comprat totes les entrades de l'espectacle, i tot feia pensar que havia estat ell —explica el Lari.

— I com ho sabies, que havia estat ell?

— No era la primera vegada que ho feia. Un fan com jo, això, ho sabia. Per poder gaudir amb tranquil·litat d'un xou que no era el seu, comprava gran part o la totalitat de la platea i així no generava el caos entre els assistents.

— Però al final no va venir... I vau fer la funció tant sí com no?

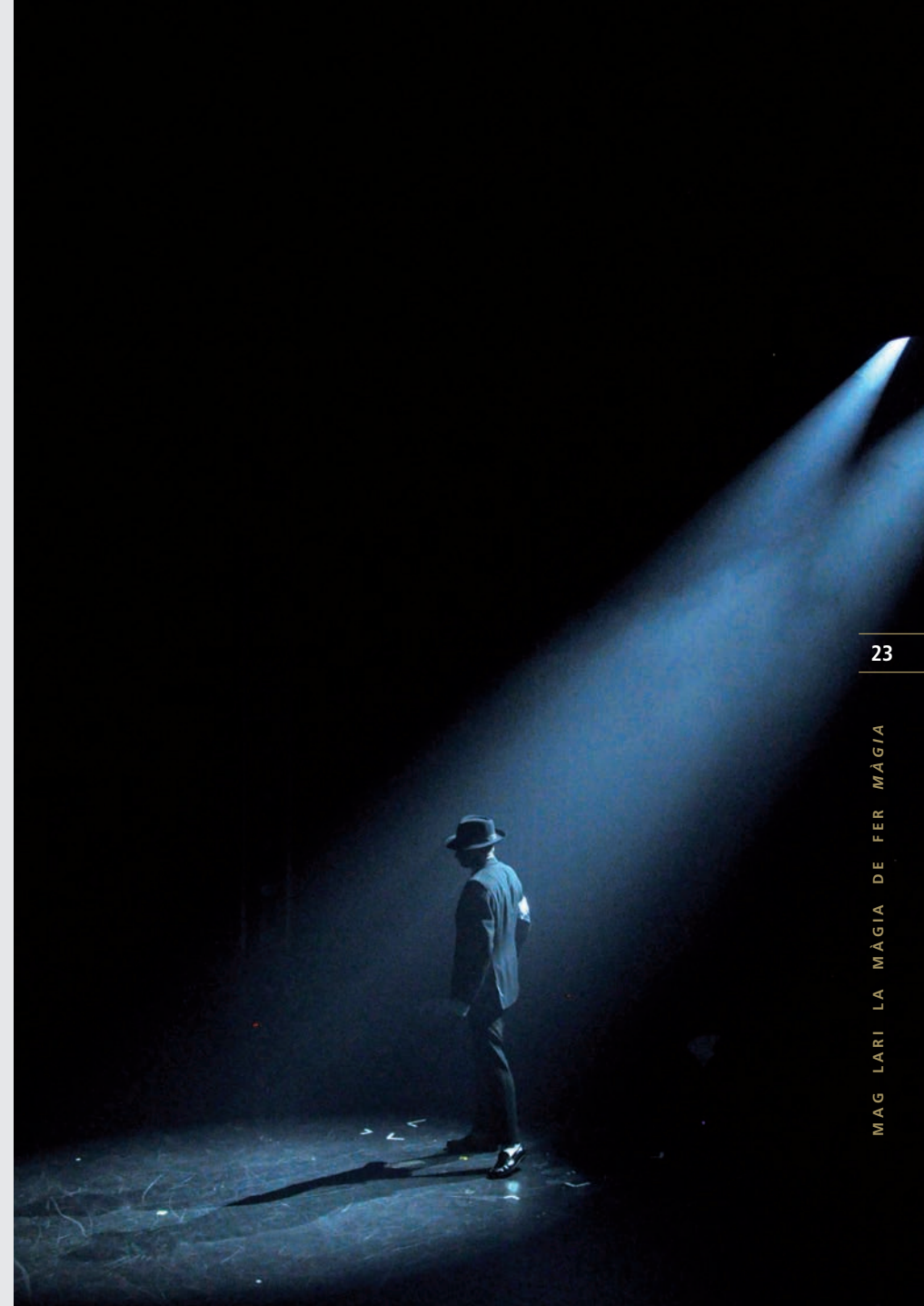
↑ **Com el Jacko.** El Mag Lari ha après a ballar com Michael Jackson per *Splenda*. Evidentment, ell és el que va sense americana.

Jackson. No és Michael ⇒
Jackson. És el Mag Lari.
Un alumne avantatjat del
Rei del Pop pel que fa a la
creació d'espectacles.

— Sí, finalment no hi va assistir ningú. Tot i que el mal de panxa el vaig tenir igual.

El nostre amic Lari es va quedar amb les ganes d'actuar per al seu ídol, encara que mai es va confirmar que, efectivament, Jackson havia estat qui havia comprat les entrades.

La passió del Lari pel Rei del Pop es reflecteix en els seus espectacles i ens aporta un punt de vista clarificador sobre la idea del que ofereix al públic. El Mag Lari no oblida que el públic no ha anat a veure una gala d'entreteniment on hi ha una mica de tot. El públic assisteix a l'espectacle del Lari per assaborir MÀGIA, i màgia s'en- duu. El Lari vesteix d'il·lusionisme l'espectacle, però sense oblidar que ofereix qualitat per totes bandes. Veure com desapareix una persona del públic, un ajudant seu o fins i tot ell mateix segons abans de veure'l aparèixer a l'altra banda del teatre, ens provoca una fascinació que ens deixa amb la boca oberta i ens causa una sensació de plenitud que no es pot explicar només amb paraules i que s'assembla molt a la primera vegada que et precipites per una muntanya russa en un parc d'atraccions a tota velocitat. Segurament la paraula que més persones tenen al cap quan van a

↑ **Blood.** El Mag Lari podria fer desaparèixer una persona dins la caixa que veieu al fons de moltes maneres. Aquí ho fa al ritme de la cançó “Blood On The Dance Floor” (“Sang a la pista de ball”). Música, llums i ball. Pur espectacle. El vestuari el podria portar el mateix Michael Jackson.

veure el xou del Lari és “increïble”, i si poguéssiu ser darrere de l’escenari com hi vaig ser jo, encara ho diríeu més fort. I és que això de la màgia és tan espectacular pel que ensenya com pel que amaga, us ho puc assegurar.

Els espectacles de màgia tenen dues velocitats. La velocitat de l’espectacle de què gaudeix el públic i la velocitat del mag. Dues velocitats totalment diferents. La velocitat externa és aquella que dóna ritme a l’espectacle que tots veiem asseguts a la nostra butaca. En canvi, la velocitat interna, la que hi ha darrere de l’escenari, és trepidant. El Lari ens ofereix màgia però, perquè ens arribi com ens arriba, ell ha de cuinar-la darrere del teló. I allà, als fogons de l’espectacle, treballa molt més dur que a l’escenari. Som davant d’una cuina d’autor on tots els ingredients són de la màxima qualitat i estan preparats per arribar al plat, és a dir, a l’escenari, en el moment just. Quan comença l’espectacle el Lari i els seus ajudants encenen els fogons i exhibeixen una meticulositat admirable. I és que en la màgia, com en la cuina, els números han de tenir les quantitats necessàries de cada ingredient. A més, hem de tenir en compte que en un restaurant, o fins i tot a casa de la iaia, no veiem com es barregen els ingredients d’allò que ens posen a taula. Únicament i exclusiva veiem el plat ja muntat. Una salsa que ens encanta pot dur molts ingredients que desconeixem però que són imprescindibles perquè tingui aquell color, aquell gust i aquella aroma. El Mag Lari prepara plats que en alguns casos ja coneixíem, però ens els serveix

d’una manera molt diferent. Podríem dir que tenim al davant una cuina “a l’estil Lari”, amb un gust especial que només podem gaudir al seu restaurant màgic. Com en molts restaurants, però, no hi ha ni menú per triar ni carta perquè cadascú esculli allò que més li agrada. Allò que el Lari ens ofereix és un menú degustació on hi ha de tot: màgia, terror, poesia, música, ball, espectacularitat i, sobretot, humor, molt d’humor. Per assolir els seus objectius utilitza tots els elements teatrals que existeixen: música, il·luminació, escenografia, attrezzo... Tot al servei de l’espectacle i de la màgia. I un número d’aquestes característiques amb una música o una altra, o una il·luminació o una altra, pot ser radicalment diferent.

El Mag Lari, però, mai no anuncia què farà, amb la qual cosa ja predisposa el públic. Ell ho fa i prou. I és només al final del número quan obrim la boca i de vegades fins i tot pronunciem alguna paraula que no és digna de ser escrita en un llibre. Ell és capaç de combinar tots els elements per generar una sensació de desconcert als espectadors, que no saben mai què està a punt d’oferir-los. Amb això aconsegueix generar una capacitat d’expectació a la platea del teatre que acaba per satisfer més tard. Els seus espectacles no deixen ningú insatisfet. De fet, no conec ningú que n’hagi marxat decebut. És com si el Mag Lari ens fes pujar un turó molt alt amb la promesa que les vistes seran espectaculars i quan arribem a dalt de tot, en lloc de fer-nos mirar el paisatge, ens lligués una corda i ens llencés al buit. Per

⇨ **Ballant.** Poc es pensava el Mag Lari quan assistia com a fan als concerts de Michael Jackson que acabaria emulant el ball del seu ídol dalt d'un escenari.

resumir-ho en una frase podríem dir que genera unes expectatives que després ell mateix supera.

Jo que vaig arribar a conèixer el guió de l'espectacle i, per tant, ja sabia què havia de passar, tot i que no puc revelar tots els secrets sí que us puc assegurar que era molt divertit veure com una platea de més de mil persones estava mirant a l'escenari embadalida amb la coreografia que oferien els ajudants del Lari al voltant d'una caixa on ell s'havia ficat i d'on teòricament no podia sortir, i al mateix temps veia com apareixia per l'altra banda del teatre i ningú, absolutament ningú, se n'adonava que era allà, darrere seu, fins que ell no ho decidia. La imatge no me la puc treure del cap... Més d'un miler de persones mirant cap a on ell volia. A cada funció em venien ganes de cridar "teniu el Lari darrere vostre! Fa una bona estona que s'ha escapat de la caixa que tots esteu mirant!" Evidentment, no ho vaig fer en cap ocasió, però de ganes no me'n van faltar.

El Mag Lari ha volgut cercar el seu lloc. La recerca de la personalitat artística és dura i difícil. I, a més, és una recerca que ha omplert de sinceritat. S'ha mirat al mirall i s'ha preguntat qui era. La resposta és el seu espectacle. Ell vol fer màgia i no hi ha res que li agradi més al món que la música de Michael Jackson. Per què no ajuntar-les dalt de l'escenari i generar un nou xou?

Els espectacles que funcionen (i no només els espectacles sinó també els llibres, les cançons...), qualsevol creació que funciona

està basada en la majoria de casos en la sinceritat. De fet, si no és així potser ho hauria de ser. En qualsevol cas, la sinceritat sempre és una bona companya de viatge per crear quelcom de què ens puguem arribar a sentir orgullosos.

El Mag Lari se sent orgullós del tipus d'espectacle que ofereix. I és així perquè ofereix el millor d'ell mateix amb els ingredients que més li agraden.

—Aquest és l'espectacle que sempre he volgut fer —deia sobre *Splenda*.

—I no vols omplir un camp de futbol o fer desaparèixer una catedral? —li vaig preguntar.

—No et dic que no. Si arribo a fer-ho estarà molt bé, però no és un objectiu vital. Jo, el que vull fer és això, i n'estic gaudint al màxim.

Podríem concloure, doncs, que el Josep Maria, amb *Splenda*, ha aconseguit un somni. Un espectacle creat a mitges amb Miquel Setó, expert en la creació de tot tipus d'artefactes impossibles que poden sorgir de la imaginació de qualsevol dels dos. Una imaginació que assoleix l'excel·lència. De la mateixa manera que quan visites un amic i et serveix a taula el plat que més li agrada. Sempre és excel·lent. Sempre és un èxit. El Mag Lari és un èxit. La seva fascinació per l'ídol Jackson l'ha portat a situar-se dalt de l'escenari i a convertir-se, ell també, en ídol. I potser sí que el Rei del

⬆ **Thriller.** Al ritme de “Thriller” el Mag Lari informa al públic que la seva ajudant és a punt de passar-ho molt malament.

⬆ **Imitació.** El Mag Lari mirant a càmera en el moment del número on emula Jackson a “Smooth Criminal”.

Pop ballava millor, però dubto seriosament que Jackson pogués fer màgia com la fa el Lari.

L'espectacularitat de la posada en escena la podeu comprovar en les fotos que teniu aquí. Però també podeu veure fotos de la "cuina". Podeu veure els ingredients per separat i comparar com s'acaben barrejant en escena. També trobareu fotos de com es cuina algun dels números. Teniu a les vostres mans una mirada a la feina d'un mag mai vista. Això sí, haureu de mirar el llibre més d'una vegada.

El primer dia que vaig ser darrere de l'escena ja podia entrar amb una càmera de fotos i moure'm pertot arreu. Però aquell primer dia el fascinat vaig ser jo. Era allà envoltat de mil i un artefactes, amb la meva càmera a la mà, incapaç de disparar una sola fotografia. Només volia veure tot el que allà passava i ningú més que jo podia veure-ho. En aquest llibre us ho explico, i a més us ho ensenyo. No us despisteu ni un segon i mireu totes les fotografies atentament, perquè potser en alguna hi trobareu secrets de màgia que no es veuen a primera vista. Fins i tot és possible que hàgiu de mirar alguna imatge cap per avall!